

DOSTATCZYĆ (7) *vb pf*

o oraz a *jasne*.

inf dostaczyć (5). ◇ *fut 3 sg* dostaczy (1). ◇ *3 pl* dostaczą (1).

Sł stp notuje, *Cn brak*, *Linde XVI w.*

1. Być w dostatecznej ilości, wystarczyć (2) :

dostaczyć na co (1): Y Lewan nie dołtńczy ná vczynienie ognia [*Et Lebanon non est sufficiens ad accendendum*]/ á zwierzu iego nie dołtanie ná całopalenie. *BudBib Is* 40/16.

dostaczyć komu (1): *BielŻyw* 68 *cf Przysłowie*.

Przysłowie: Nedze sie wviarue kto natim dosić ma czo mu dostadczyć może. *BielŻyw* 68.

2. Podołać, potrafić, sprostać, być w stanie (3) :

dostaczyć czemu (1): Piotr te^{mu} wŹytkiemu dogodzić y dostaczyć mógł. *NiemObr* 51.

W połączeniu z bezokolicznikiem (2): anyelŹky yazyk any doctorowŹkye pyłma dołtathczycz flufznye nyemogą chwały vyelykyey yey począczya {wyŹłowycz} *PatKaz II* 25v; A iako okręt gdy w fię tak wiele wody nábierze/ że iey wylewać niedołtaczą/ wnet zátonać muŹi. *WerGoŹc* 228.

3. Zaopatrzyć, dostarczyć, udzielić [czego] (2) :

dostaczyć komu (1): Chriřtus pan/ iełt takiey mocy y zacnoŹci/ iż iako wŹytkich rzedzić/ [...] tak teŹ wŹytkiego wŹytkim dołtaczyć może *NiemObr* 44.

Ze zdaniem dopełnieniowym (1): Przyłtoi teŹ MęŹowi/ áby Źie iáką rzeczą álbo pracą vcźciwą zówŹdy báwił/ [...] żeby mógł dołtaczyć czego wychowánium domowemu potrzebá *KuczbKat* 260.

Formacje pochodne cf DOSTATCZAĆ.

Cf **DOSTARCZYĆ, NIEDOSTATCZYĆ**